

idet han sagde, at man maatte erindre, at denne Traktat kun er bestemt til at vare 3 Aar, og at det dog var muligt, at de Toneangivende i Europa — jeg tror netop den høitærede Minister brugte dette Udtryk — i dette Tidsrum vilde komme bort fra den Traktatbevægelse, som har gjort sig gjældende i de senere Aar, at de Toneangivende vilde komme til at indse, at der ingen Fordel var at hofte ad den Wei. Jeg deler fra mit Standpunkt den høitærede Ministers Mening i den Henseende. Jeg tror, at det navnlig ikke for et Land som Danmark har nogen stor Betydning at slutte den Slags moderne Handelstraktater, som der er Tale om. Det, vi udvære, er jo let nævnt. Det er Landvæsenprodukter, og de gaa allesammen eet Sted hen, nemlig til England. (Udfrydelse.) So, det er vor væsentligste Udport. (En Stemme: Hamborg!) Ja, der gik tidligere en Del til Hamborg, men nu vist ikke i hoi Grad, thi Svineudførslen til Hamborg er jo som bekendt hørt op, og gaa disse Produkter til Hamborg, saa gaa de sikkert derfra — altsaa indirekte — til England. Vi ere, om man vil, en Høkerbutik for England. For et Land, som er saaledes situeret, tror jeg ikke, der er stor Opfordring til at give sig ind i denne Traktatbevægelse, i alt Fald ikke efter nogen større Maalestok, og navnlig ikke, hvis den skal paaføre Landet store Byrder. Det synes heller ikke, som om Flertallet er særlig begejstret for Traktaten. Man vil egentlig kun noget modstræbende gaa ind derpaa. Derimod er det tydeligt, at Udvalgets Mindretal nærer en levende Interesse for denne Sag. Udvalgets Mindretal gaar endogsaa saa vidt, at det stiller det op som en patriotisk Pligt for os nu her at vedtage Handelstraktaten, efter hvad der er gaaet forud. Udvalgets Mindretal siger, at en stor, stærk, uafhængig Stat kan ganske vist sætte sig ud over noget Saadant som ikke at vedtage en Traktat, der er indgaaet af dens Regjering, men for en svag og lille Magt er dette en alvorlig Sag. Det er en Betragtning, som jeg tror, at man aldeles ikke kan gaa ind paa. For det Første kan jeg ikke gaa ind paa at karakterisere os som en svag Magt. Ville er Staten desværre, men svag tror jeg ikke, at man paa nogen Maade er berettiget til at sige, at den er. Tvertimod vort Land er seigt og livskraftigt, det har det viist i de Kriser, vi have gennemgaaet. Allerede Frederik den Anden sagde, at det maatte være et udmærket Land, som de oldenborgske Konger ikke havde formaaget at ødelægge. Og hvad have vi ikke gennemgaaet siden? Delingen i 1814, den uhyre Krise i 1864, og hvad gennem-

leve vi ikke i dette Dieblit? En Forfatningskrise, der lammer Alt, og dog gaa Sagerne deres jævne Gang! Nei, vi er et lille kræftigt Land, lige saa kræftigt som en anden Stat, der har vovet at modsætte sig en Traktat, som dens Regjering havde indgaaet, nemlig Holland. Der er et Exempel; de hollandske Kamre havde forlasket en Traktat, som var affluttet af Regjeringen. Det er der Intet til Hinder for, og man kan ikke strue dette Spørgsmaal op til et europæisk Spørgsmaal, gjøre dets Afgjørelse paa den eller den Maade til en europæisk Nødvendighed. Dertil er der ikke den mindste Grund. Selv om Spørgsmaalet skulde have den store Rækkevidde, som Mindretallet og ogsaa Ministeriet synes at mene, har det dog ikke den Betydning, at der kan være nogen europæisk Nødvendighed for os at gaa ind paa Traktaten. Men er det mægtige Mindretal her i Salen — mægtigt ikke i Tal, men i Bægt — saa opfat paa at faae Traktaten, som dets Unbefaling her i Betænkningen viser, ja saa er der kun een Wei at gaa for det ærede Mindretal, og det er at bevæge sin Minister til at sætte sit Liv ind paa denne Sag. Den høitærede Minister vil ikke gjøre det af sig selv, det kunde man mærke paa ham igaar. Den høitærede Minister sagde som Pilatus: Jeg tør mine Hænder i Ufkyldighed! Han sagde: Jeg har gjort, hvad jeg kunde! Kan jeg saa ikke føre Sagen igjennem, falder Ansvaret paa dem! Ministeriet vil lige saalidt i denne Sag som i mangan anden gaa videre end dertil. Men er det da en Velsærds-sag for Landet, at denne Traktat gaar gjennem, saa maa de Herrer virkelig sørge for, at Ministeren sætter Livet ind derpaa. Det er jo ofte et Ministeriums Pligt, som det er en Følgherres Pligt, at vove Livet for sin

Rettelser

i Finantsministerens Foredrag:

- Sp. 2472, S. 13—14 f. o.: „synlige“, læs: „sandsynlige“.
 — 2475, S. 30 f. o.: „hvor“, læs: „hvad“.
 — 2476, S. 9 f. o.: „afflag“, læs: „affluttet“.
 — 2476, S. 22 f. o.: „198“, læs: „198³/₄“.
 — 2478, S. 27 og 22 f. n.: „1862“, læs: „1863“.
 — 2478, S. 16 f. n.: „hør det gjælde“, læs: „hvad det gjælder“.
 — 2478, S. 9 f. n.: „ramme“, læs: „rammes“.
 — 2479, S. 8 f. o.: „Allerhøjdigste“, læs: „Alleruhøjdigste“.